

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Ямбол , 02.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ в публично заседание
на осемнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Николай Е. Иванов
Галина И. Вълчанова
Люцканова

при участието на секретаря М.П.К.

като разгледа докладваното от Николай Е. Иванов Въззивно гражданско дело
№ 20212300500106 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на С. В. В. от с. * обл. *, подадена чрез пълномощник адв.С.Х. Г.Т. от АК-* против Решение №260108/04.03.2021 г. по гр.д. №1751/2020 г. по описа на ЯРС, в частта му с която съдът е отхвърлил предявения от въззивницата против С. В. К. иск с пр. осн. чл.140 ал.3 ЗЗД, в разликата над 665 лв. до размера на 3115 лв., и я е осъдил да заплати на ответника разноски в размер на 236,92 лв. В жалбата се сочи, че решението в обжалваната му част, е неправилно и постановено при неправилно прилагане на материалния закон - чл.110 и чл.111 б. „в" от ЗЗД. Соци се, че ответникът е баща на детето * род. **** г., и че през процесния период м. март 2015 г. до м.август 2017 г. не е давал средства за неговата издръжка, че единствено ищцата поела издръжката на детето и направила разходи в повече от тези, които законът ѝ възлага. Търси приспадащата се част, с която ответникът се е обогатил за сметка на нейното обедняване, като претендира дела му спрямо минималния размер на дължимата издръжка в изследвания период. Соци се, че по направено от ответника възражение за давност, съдът постановил обжалвания резултат, като приложил разпоредбата на чл. 111 б. „в" от ГПК и намерил иска за основателен за сумата 665 лв., като по отношение на разликата от 2450 лв. приел, че вземанията са погасени с изтичане на 3-годишна давност, тъй като ежемесечната издръжка имала характер на „периодично плащане". Според въззивницата изводите на съда противоречат на материалния закон по въпроса за това, има ли характер на периодично плащане вземането за обезщетение, заместващо дела от издръжката, който задълженото лице е било длъжно да дава и погасява ли се това обезщетение с кратката тригодишна давност. Соци, че в случая, предмет на претенцията не е издръжка, която ответникът ежемесечно дължи на ищцата, а претенцията е за заплащане на едно общо обезщетение за неоснователно обогатяване, поради което тази претенция се погасява с общата 5-годишна давност по чл.110 от ЗЗД, а не с 3-годишната давност по чл.111 б. "в" от ЗЗД, както било прието в обжалваното решение. Претендира се по подробни съображения изложени в жалбата, решение на ЯРС да бъде отменено в обжалваната му част, като бъде постановено друго решение от въззивния

съд, с което предявения иск да бъде уважен изцяло. Претендират се сторените пред двете инстанции по делото разноски.

В писмен отговор въззиваемата страна оспорва жалбата. Изразява становище, че решението в атакуваната му част е правилно и законосъобразно. Твърди се, че по делото не са събрани доказателства за обедняването на ищцата за сметка на ответника, поради което счита, че твърденията на въззивницата са изцяло голословни и не отговарят на действителната фактическа обстановка. Счита, че макар и исковата молба да съдържа твърдения за неоснователно обогатяване от страна на ответника за сметка на ищцата, претенцията била правилно квалифицирана от съда като такава с правно основание чл. 140, ал.3 от СК, т.е. като вземане, което имало за произход задължение за издръжка. Задължението на родителя за заплащане на ежемесечна издръжка за дете, имало характер на периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. „в" от ЗЗД, което се характеризирало с повтарящо се през определени периоди от време изпълнение. Според въззиваемия, погасителната давност при периодичните вземания, каквото вземане било и вземането на ищцата, била тригодишна, като тече за всяка вноска от датата на падежа ѝ. Счита твърденията на въззивницата за това, че вземането ѝ следва да се погасява с общата петгодишна давност са необосновани. Претендира се, по подробни съображения изложени в отговора, потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част и присъждане на разноски пред въззивната инстанция.

В с.з. въззивницата, чрез своя пълномощник поддържа жалбата.

Воззиваемата страна, в писмено становище оспорва жалбата и претендира нейното отхвърляне, както и присъждане на разноските направени пред въззивната инстанция.

Воззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от легитимирана страна и в срока по чл.259 ал.1 ГПК, поради което може да се разгледа по същество.

За да се произнесе, ЯОС извърши преценка на събраните по делото доказателства, взе предвид доводите на страните и приема за установено следното:

Установено е по делото, че с Решение №24/25.01.2019г. на Окръжен съд - Бургас С. В. К. е признат за баща на детето * С.В., като са променени имената на детето на * С. К.. С решението родителските права върху детето са предоставени на майката С. В. В., а на бащата е определен режим на лични контакти с детето и същият е осъден да заплати за детето месечна издръжка за минал период от 10.09.2017г. до 10.09.2018г. в размер на 1560лв., както и месечна издръжка в размер на 160лв., считано от завеждане на делото на 10.09.2018г. до настъпване на законни причини за изменение или прекратяване на издръжката.

Пред ЯРС, в подкрепа на твърденията си, че е изпращал парични средства на майката, ответникът е представил писмо от 22.06.2020г., ведно с електронна разпечатка от "WESTERN UNION", според която са извършени преводи на С. В. В. в размер на по 1700 датски крони на 23.03.2017г. и 04.03.2015г., от 2000 д.кр. на 23.02.2015г., на 19.02.2015г. от 1700 д.к., на 06.02.2015г. - 300 д.кр., на 27.01.2015г. - 500 д.кр. и на 05.01.2015г. - 1600д.кр.

В подкрепа на твърденията си, че ответникът е отричал, че е баща на детето, ищцата е представила отговор на искова молба от ответника до Окръжен съд - Бургас по гр.д. №1400/2018г.

Видно от писмо изх.№ 20-27-781/07.07.01.2021г. на НАП- ТД-Бургас за лицето С. В. В. няма данни за регистрирани трудови договори за период 01.03.2015г. - 31.08.2017г.

Представено е пред ЯРС и удостоверение за раждане на * С. К., издадено от Община *, въз основа на акт за раждане № *****, съставен в 2-ро кметство *, в което ответникът е вписан като баща на детето.

По делото пред ЯРС са събрани гласни доказателства относно факта, кога и как страните са живели като семейство и кой се е грижил за детето *. Правилно в мотивите си

първоинстанционния съд е посочил, че следва да се даде вяра на свидетелите И.А. и М.Д., т.к. същите са с най-преки впечатления от живота на майката с детето. Въз основа на тях е направен обоснован извод, че страните са живели, макар и не постоянно, като семейство до началото на 2015г. През това време имало периоди, през които бащата е бил на работа в чужбина от където е изпращал на майката парични средства, с които са били закупувани покъщнина, накити и телета. От електронна разпечатка от "WESTERN UNION" се установява, че именно в периода м.01- м.-03 2015 г. ответникът е извършвал преводи на ищцата и само един през м.03.2017 г., като това са били средства за разходи на семейството за покъщнина, накити и животни, според свидетелските показания на св. А. С., М. С. и И.С., т.е. не са били за издръжка на детето, за храна, облекло и други нужди на детето.

При тази фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 259 ГПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Същата е допустима, а разгледана по същество се преценява, като основателна по следните съображения:

Правилно искът е бил квалифициран от първоинстанционния съд като такъв с пр. осн. чл.140, ал.3, изр.2 от СК. Съгласно разпоредбата на чл.140 ал.1 от СК лицето, което е задължено за издръжка, е длъжен да я дава съгл. т.1-ва на първо място на деца и съпруг. Съгласно ал.3-та от същия текст на закона, когато няколко лица от един и същи ред дължат издръжка, задълженията между тях се разпределят съобразно възможностите им. Ако издръжката е давана от едно от тях, то може да търси от останалите това, което те са били длъжни да дават, заедно със законната лихва.

Безспорно е по делото, че страните са родители на детето *. Съгл. чл. 143 ал.1 СК всеки родител е длъжен съобразно своите възможности и материално състояние да осигурява условия на живот, необходими за развитието на детето, а според ал.2 родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Съгл. чл.142 ал.2 СК минималната издръжка на едно дете е равна на една четвърт от размера на минималната работна заплата. Правилно в мотивите си първоинстанционния съд е посочил, че с оглед събраните по делото доказателства, следва да се приеме, че през процесния период единствено майката се е грижила и издържала детето *.

Претенцията на майката е за не давана от бащата издръжка на детето в минимален размер, с която ответникът се е обогатил както следва: по 90 лв. месечна издръжка за м.03.2015 г., м.04.2015 г., м.05.2015 г. /за посочените 3 месеца - общо 270 лева/; по 95 лв. месечна издръжка за м.06.2015 г., м.07.2015 г., м.08.2015 г., м.09.2015 г., м. 10.2015 г., м.11.2015 г., м.12.2015 г. /за посочените 7 месеца - общо 665 лева/; по 105 лв. месечна издръжка за м.01.2016 г., м.02.2016 г. , м.03.2016 г., м.04.2016 г., м.05.2016 г.,м.06.2016 г., м.07.2016 г., м.08.2016 г. , м.09.2016 г.,м. 10.2016 г., м.11.2016 г.,м. 12.2016 г. /за посочените 12 месеца - общо 1260 лева/; и по 115 лв. месечна издръжка за м.01.2017 г. , м.02.2017 г. , м.03.2017 г., м.04.2017 г., м.05.2017 г., м.06.2017 г., м.07.2017 г. , м.08.2017 г. /за посочените 8 месеца — общо 920 лева/. Т.е. общо претенция в общ размер на 3115 лв. за целия период. Ответникът не е направил възражения относно този размер, поради което съдът е приел за доказан иска по размер.

По направеното от ответника възражение за давност обаче, неправилно първоинстанционният съд е приел, че следва да се приложи погасителната давност касаеща периодичните вземания /чл.111, б.в" ЗЗД/, която е тригодишна, и тече за всяка вноска от датата на падежа ѝ, а не за цялото вземане от датата на съдебното му установяване, като всяка последователна вноска си има своя тригодишен давностен срок.

Както се посочи по-горе в мотивите, задължението за издръжка е установено от закона. Когато такова задължение е било изпълнено от създадълженото лице, което е дало издръжката вместо задълженото по закон лице налице са изискванията на чл.140, ал.3, изр.2 от СК. В случая се касае за претенция за неоснователно обогатяване изрично регламентирана в СК. Това е така, защото се касае до изпълнение на едно законно задължение, с изпълнението на което задълженото по закон лице да плаща издръжката се е обогатило неоснователно за сметка обединяването на лицето, което е платило това

задължение. Възникването и упражняването на правото на иск по чл.140, ал.3, изр.2 от СК се поражда, независимо от това дали имащият право да търси издръжка е предявил или не иск за такава, защото то възниква с даването на дължащата се по закон издръжка. Вследствие на това лицето, което по закон е било длъжно да дава издръжка, неоснователно и несправедливо се е обогатило за сметка на обединяването на лицето, дало издръжката, защото с това се е накърнило имуществото на последното, докато обогатилият се с неплащането на издръжката е спестил разходи, които е бил длъжен да извърши. В това именно се състои причинната връзка между обогатяването на единия и обедняването на другия, което именно е неоснователно. Законът не допуска неоснователно обогатяване на едно лице за сметка на обедняване на друго лице. За ликвидирането на неоснователното обогатяване за сметка на другото е предвиден и уравнилния иск, предявен от ищцата.

В случая, предмет на претенцията не е издръжка, която ответникът ежесечно дължи на ищцата, а претендираната от ищцата сума съставлява обезщетение заместващо спестения разход на ответника за издръжка, който ищцата е дала в процесния период. Настоящия съдебен състав счита, че доколкото се касае за обезщетение, претендирано на плоскостта на неоснователното обогатяване, то спрямо същото се прилага общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД. Т.е. претенцията за целия период от м. 03.2015г. до м.08.2017г. не е погасена по давност и се явява основателна в пълния предявен по делото размер.

Ето защо жалбата се явява основателна. Поради несъвпадане на изводите на настоящия състав с тези на съда от първа инстанция, налага се отмяна на решението в отхвърлителната част, над присъдения от ЯРС размер 665 лв. до размера на 3115 лв., и присъждане допълнително на сума от още 2450 лв. /неправилно посочена в решението на ЯРС- в размер на 2460лв./.

При този изход на делото в полза на въззивницата се дължат разноски пред двете инстанции в пълен размер. Следва да се доприсъдят направените по делото пред ЯРС в размер на 461,93 лв. /с решението на ЯРС са присъдени останалите 122,67лв./, както и да се присъдят разноски пред въззивната инстанция в размер на 449,20 лв.

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №260108/04.03.2021 г. по гр.д. №1751/2020 г. по описа на ЯРС, **в частта му**, с която съдът е отхвърлил предявения от С. В. В., с ЕГН ***** от с.* община *, обл.* против С. В. К., с ЕГН ***** от с.*****, иск с пр. осн. чл.140 ал.3 изр.2 СК, в разликата над 665 лв. до размера на 3115 лв., и **в частта му**, с която С. В. В. е осъдена на осн.чл.78,ал.3 от ГПК да заплати на С. В. К. направените по делото разноски в размер на 236,92лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА С. В. К., на осн. чл.140 ал.3 изр.2 СК, да заплати на С. В. В., сумата от още 2450 лв., представляваща припадащата се част от издръжката за детето * С. К., роден на ****г., за периода м. 03.2015г. до м. 08.2017г. , ведно със законната лихва върху тази главница, считано от 09.03.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

В останалата необжалвана част, решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА С. В. К. да заплати на С. В. В., сумата 451,93- доп. разноски пред първата инстанция и сумата 449,20 лв.- разноски пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.280 ал.3 т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____